

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. S.,** zastoupeného JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem, se sídlem Rumunská 28, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 3. 2014, č. j. CPR-3911/ČJ-2014-930310-V243, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2014, č. j. 2 A 19/2014 – 42,

takto:

I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2014, č. j. 2 A 19/2014 – 42, **se zrušuje.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Maroši Matiaškovi, LL.M., advokátu se sídlem Rumunská 28, Praha 2 , **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o návrhu a o kasační stížnosti ve výši 8650 Kč, jež je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 24. 3. 2014, č. j. CPR-3911/ČJ-2014-930310-V243 (dále „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 11. 1. 2014, č. j. KRPA-249788-31/ČJ-

2013-000022, kterým bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok. Důvodem pro vyhoštění bylo zjištění správního orgánu, že stěžovatel pobýval na území České republiky v období od 4. 5. 2013 do 3. 7. 2013 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal stěžovatel žalobu sepsanou dne 18. 4. 2014 k Obvodnímu soudu pro Prahu 3 (došla 22. 4. 2014), jenž ji postoupil Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud"). Ten ji odmítl v záhlaví označeným usnesením (dále jen „napadené usnesení") pro opožděnost a určil odměnu ustanovenému zástupci stěžovatele. V odůvodnění uvedl, že stěžovatel podal žalobu po uplynutí desetidenní lhůty stanovené v § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 7. 4. 2014 a žaloba byla dle podacího lístku podána k poštovní přepravě dne 20. 4. 2014.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Proti napadenému usnesení podal stěžovatel včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Namítal tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, a rovněž nepřezkoumatelnost napadeného usnesení pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

[4] Především vytkl městskému soudu, že mu v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu neumožnil vyjádřit se k rozporu ohledně data doručení, kdy správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo doručeno v jiný den, než jak bylo uvedeno v žalobě. Tato skutečnost přitom měla dle stěžovatele za následek odmítnutí žaloby pro opožděnost. Stěžovatel tak dle svých slov nemohl ani navrhnout důkazní prostředky na podporu svých tvrzení. Takovýmto postupem zatížil městský soud řízení vadou, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí v jeho věci. Dále namítal nedostatek řádného poučení o možnosti podat opravný prostředek, neústavnost desetidenní lhůty pro podání žaloby a ve vztahu k napadenému správnímu rozhodnutí také to, že zasahuje do jeho práva na rodinný a soukromý život.

[5] Žalovaná se k věci nevyjádřila a pouze odkázala na obsah správního spisu.

III. Právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Podmínka povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Z hlediska důvodů kasační stížnosti dle povahy napadeného usnesení přichází v úvahu pouze důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Nesprávné podřazení důvodů kasační stížnosti pod příslušné zákonné ustanovení však nijak nebrání posouzení věci. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[7] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom napadené usnesení i z hlediska vad, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Dospěl při tom k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[8] Ze spisu městského soudu bylo zjištěno, že nepodepsaná žaloba stěžovatele brojící proti rozhodnutí o správním vyhoštění datovaná dne 18. 4. 2014 byla adresována i podána Obvodnímu soudu pro Prahu 3, kam došla podle otisku podacího razítka dne 22. 4. 2014. Ten ji obratem s neformálním přípisem zaslal městskému soudu, který pak činil procesní úkony k odstranění jejích vad postupem podle soudního řádu správního.

[9] Podle § 104b odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále „o. s. ř."), *náleží-li věc do věcné příslušnosti soudu, který rozhoduje podle zvláštního zákona věci správního soudnictví, soud řízení zastaví. V usnesení o zastavení řízení musí být navrhovatel rovněž poučen o možnosti podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví.*

[10] *Jestliže soud rozhodující v občanském soudním řízení zastavil řízení proto, že šlo o věc, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, může ten, kdo takovou žalobu v občanském soudním řízení podal, podat u věcně a místně příslušného soudu žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. V takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení* (§ 72 odst. 3 s. ř. s.).

[11] V posuzovaném případě městský soud zjevně přehlédl, že Obvodní soud pro Prahu 3 nepostupoval podle právě citovaných ustanovení, a přijal podání stěžovatele tak, jako by bylo určeno a doručeno přímo jemu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v dané situaci bylo namístě s přípisem Obvodnímu soudu pro Prahu 3 podání stěžovatele vrátit, aby nejprve zjistil, zda bylo skutečně podáno osobou, jejíž jméno je na listině uvedeno (neboť nebyla podepsána), a poté případně pokračoval postupem předvídaným v § 104b odst. 1 o. s. ř. Poučení občanskoprávního soudu o možnosti podat novou žalobu musí obsahovat i informace uvedené v § 72 odst. 3 s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud vydal rozhodnutí, aniž by byl podán návrh (žaloba), což představuje neodstranitelný nedostatek podmínky řízení a způsobuje zmatečnost řízení před městským soudem [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Bylo-li řízení před soudem zmatečné, není Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a může proto napadené usnesení zrušit i z důvodů, které kasační stížností vůbec nebyly namítány. Za této situace je již bezpředmětné zkoumat důvodnost kasačních námitek.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[13] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že je na místě z úřední povinnosti napadené usnesení zrušit. Protože zmatečnost řízení spočívala v neexistenci žaloby, rozhodl rozsudkem podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. o zrušení

napadeného usnesení, aniž však současně věc vrátil městskému soudu. Jelikož zde není žádný návrh, o němž by měl městský soud vést řízení a rozhodnout, není na místě mu věc vracet (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2004, č. j. 2 Ads 11/2004 - 38, dostupný na www.nssoud.cz).

[14] O návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť o samotné kasační stížnosti bylo rozhodnuto neprodleně. Další usnesení, jež by oddálilo následky napadeného rozhodnutí správního orgánu do doby, než Nejvyšší správní soud rozhodne o kasační stížnosti (a s vydáním jeho rozsudku pak pozbylo účinnosti), by bylo nadbytečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44).

[15] Vzhledem k tomu, že po zrušení napadeného usnesení pro zmatečnost řízení před soudem zde již nebude žádné řízení, v němž by městský soud mohl pokračovat a rozhodnout o nákladech řízení, vypořádal je Nejvyšší správní soud ve výroku II. tohoto rozsudku a neuložil tuto povinnost městskému soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s. předpokládá stanovení této povinnosti krajskému soudu pouze pro případ, že je věc vrácena k dalšímu řízení).

[16] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Jelikož je tímto rozsudkem fakticky končeno řízení, jež pochybením městského soudu proběhlo, i když nemělo, nelze dost dobře uvažovat o tom, kdo z účastníků měl ve věci úspěch (zejména ve vztahu k vypořádání nákladů řízení před městským soudem, zakončeného nezákonným usnesením o odmítnutí žaloby). Pravidlo úspěchu ve věci by se snad mohlo uplatnit v souvislosti s kasačním řízením (stěžovatel žádal zrušení napadeného rozhodnutí a bylo mu, i když z jiných důvodů, vyhověno), ale mají-li být v tomto rozsudku vypořádány společně i náklady řízení před městským soudem, protože se vedení dalšího řízení nepředpokládá, je na místě aplikovat v této nestandardní procesní situaci, již zdejší soud hodnotí jako „důvody zvláštního zřetele hodné“, ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. a nepřiznat náhradu nákladu řízení žádnému z účastníků. Z obsahu spisů ostatně ani není zřejmé, že by některému z účastníků nějaké náklady v souvislosti s řízením před oběma soudy vznikly.

[17] Městský soud ustanovil stěžovateli zástupcem advokáta. Podle § 35 odst. 8 část věty prvé za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Po zrušení napadeného usnesení je třeba odměnu ustanoveného zástupce nově určit. Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za tři úkony právní služby [za převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání ve věci samé – kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu odměna v plné výši a za návrh na předběžné opatření podle § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu ve výši jedné poloviny]. Plná odměna za jeden úkon činí podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu 3100 Kč, což při vynásobení číslem 2,5 představuje částku 7750 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu mu přísluší také náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za každý úkon (3 x 300 = 900 Kč), tedy celkem 8650 Kč. Ze spisů se nepodává,

pokračování

že by ustanovený zástupce byl plátcem daně z přidané hodnoty, uvedená částka odměny za zastupování je tedy konečná a bude vyplacena z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu